

Kraljestvo guruja: parabola supervizije

The kingdom of the guru: a parable of supervision

*Barbara L. Fisher
and Reba L. Keele²⁰*

Nedavno je v ne preveč oddaljeni vasi živel fant, ki mu je bilo ime Kal. Bil je močan in pustolovski in bolj kot vsega na svetu si je želel razumeti skrivnosti gora, ki so obkrožale vas. Čutil je, da bi s tem bolje razumel sebe, postal bolj discipliniran in spreten, da bi pomagal ubogim vaščanom. Po vaški legendi so si guruji naredili domove v visokih slonokoščenih stolpih gora na temelju popolnega poznavanja gora. Ti guruji so pomagali drugim spoznavati gore. Kal si je želel postati vajenec enega od gurujev. Zanj je bil velik tisti dan, ko so mu vaški starešine dovolili oditi na pot proti goram.

Iz vasi je lahko videl vsaj štiri gorske vrhove. Po ljudski modrosti je na vsakem vrhu živel guru, s katerega pomočjo bi lahko vajenec zasedel enega nižjih mest na gori; če pa bi bil posebno moder, bi našel svoj lastni vrh na pogorju. Vsak od gurujev je užival ugled zaradi velikih sposobnosti, modrosti, razumevanja, skladnosti in nezmotljivosti. Kal si je želel teh lastnosti, le vedel ni, kako izbrati guruja, ki bi mu dal vse, kar si je želel. Končno se je zaradi podnebja odločil za goro, ki v vasi ni bila

²⁰ Prevedla in priredila Meta Kramar po izvornem članku, objavljenem v *Family Therapy*, 8 (2), 129-134.

znana; imela je široko vznožje in pečine, ki so se strmo dvigale v varljivo modro nebo.

Kakor je Kal domneval, je bilo podnebje na gori toplo in sončno. Srečal je guruja, čigar imena ni mogel nikoli odgonetiti. Ko mu je povedal, da je prišel po modrost in spretnosti, s katerimi hoče pomagati trpečim, je guru izkušeno pokimal. Ko je Kal vprašal, kako naj si to znanje pridobi, mu je guru odvrnil: »Kaj pa sam misliš o tem, kako si boš pridobil potrebno znanje?« Kal je ugibal, ali bo ljudem pomagal s tem, da jih bo imel rad, ali da bi jim služil kot vzor za posnemanje, ali pa, da bi ugotovil, zakaj tako trpijo. Guru mu je zatrdil le, da je prepričan, da bo Kal sam našel odgovor na svoje vprašanje.

Čez čas je Kal prosil guruja, naj oceni njegov napredek, da bi vedel, če se uči tistega, česar se mora naučiti. Žal je bil guru preveč zaposlen, da bi mu odgovoril in Kal ni več zbral poguma, da bi ga vprašal še enkrat. Nekoga dne se je pojavil guru v trenutku, ko je Kal pomagal vrtnarju pri odločanju, katere rastline naj bi nasadil v svojem vrtu. Kal je bil ob obisku nekoliko prestrašen in vznesen. Čakal je na gurujevo oceno, da bi izvedel, kaj je naredil narobe, saj se je še predobro zavedal svoje nespretnosti. Guru pa je ob odhodu le omenil, kako ga veseli spretnost, ki jo je pri tem fant pokazal; in da mu bo kontemplacija gotovo pokazala, kaj naj bi še izboljšal.

Da bi hitreje napredoval, je Kal prosil guruja, ali bi ga lahko opazoval pri poučevanju. Guru se je strinjal, da je to dobra zamisel, vendar ni Kala nikoli povabil k pouku. Dnevi so minevali in Kal se je naučil veliko tako, da je sam odgovarjal na svoja vprašanja. Motilo pa ga je, da njegovega napredovanja nihče ni ocenil in da ni imel priložnosti opazovati guruja in njegovih učencev pri delu. Pomislil je, da mogoče toplo in sončno ozračje le ni dobra osnova za izbor guruja.

Povedal je guruju, da se je sicer marsičesa naučil, da pa se še ne počuti zmožnega vrniti se v vas in učiti vaščane. Vprašal ga je, ali je tudi on kdaj tako čutil. Guru mu je odgovoril, da ne. Tudi pri izbiri novega guruja mu ni hotel pomagati, čeprav ga je fant prosil za nasvet. Rekel mu je le, naj sledi svojemu srcu.

Ko se je Kal spuščal z gore, je srečeval številne vajence. Mnogi so z občudovanjem govorili o guruju, ki je živel na sosednjem vrhu. Menda je sprejel in učil tudi take vajence, ki jim nihče ni pripisoval, da bi bili zmožni učenja. Kal se je tako odločil, da bo splezal na ta vrh ne glede na stalno

grožeče nevihte ter temno in grmeče nebo. Tam je srečal povsod pričujočega guruja, J. L. Galeba (ki so ga ljubkovalno poimenovali Ptič).

Kal mu je povedal, po kaj je prišel, in Ptič mu je rekel: »Prišel si na pravo mesto. Tu je vir spretnosti in modrosti in vse to ti je vedno na voljo.« Kal mu je rekel, da bi ga rad marsikaj vprašal. Ptič pa mu je odgovoril: »Dragi fant, to ni najbolj učinkovit način učenja. Dolgoletne izkušnje so me naučile, da mora učenec poslušati učitelje, posebno mene in tiste, ki ti jih bom jaz pokazal.« Kal je ugovarjal, da se je bil učil s postavljanjem vprašanj. Ptič pa vztrajal, da se mora odučiti teh neučinkovitih metod. Ko Kal še ni odnehal, je Ptič zaključil pogovor z besedami: »Za zdaj je v redu, da še nisi dojel pomena mojih besed. Mlad si še in marsičesa se moraš še naučiti od mene. Čas in jaz te bova naučila te modrosti«.

Tako so tekli dnevi pri Ptiču. Kal je skrbno poslušal, kar mu je povedal guru, in poskušal vsrkati čim več. Nič več si ni drznil izpraševati očitno izkušenega guruja, da ne bi bil videti naiven in nespameten. Poleg tega je videl, kako so se osmešili drugi vajenci s postavljanjem vprašanj voditelju. Končno je guru povedal Kalu, da je prišel čas za odhod v dolino. Rekel mu je: »Marsičesa, kar potrebuješ, si se naučil. Zdaj moraš predvsem postati bolj samozavesten, da bi dosegel, kar hočeš. Dokler ne boš prevzel odgovornosti za svoje življenje, te bodo drugi nadzirali.« Kal se je na hitro poslovil. Počutil se je obogatenega, a tudi zmedenega.

Na poti v dolino se je odločil, da bo postal bolj samozavesten. Marsičesa se je naučil na dveh vrhovih, vendar se še vedno ni počutil dovolj usposobljenega, da se vrne v dolino. Pospešil je korak proti tretjemu vrhu.

Tretji guru, dr. Madež, je živel na gori z naglo spreminjajočim se vremenom. Ko se je nenadna nevihta ravno zazdela neizbežna, je sonce poslalo svoje tople žarke na zemljo. Kal se je želel veliko naučiti od tega guruja. Vzel si je tudi k srcu Ptičeve napotke in je postal bolj pogumen v prevzemanju odgovornosti za svoje življenje. Ugotovil je, da v omejenem času, ki ga preživi z gurujem, lahko zastavlja vprašanja, če jih le dovolj skrbno oblikuje in dokler poudarja pozitivne vidike tega, kar vidi okrog sebe.

Ker je čutil, da njegovo učenje napreduje prepočasi, je pristopil k dr. Madežu. Povedal mu je, da si želi več supervizije pri svojem delu s prebivalci na gori. Guru mu je odgovoril, da se ne čuti odgovornega za to, če Kal ni prej prosil za več supervizije. Seveda mora delati z mnogimi vajenci, zato ne more biti vedno na voljo, kadar si katerikoli od njih tega zaželi.

Kal je pristavil, ali lahko zdaj prosi za več supervizije. Guru je menil, da se mu Kal še ne zdi dovolj vešč za to, da bi se mu posvečal. Raje naj se najprej obrne na katerega od njegovih bolj izkušenih vajencev, ki mu bo povedal, kdaj bo pripravljen za delo ob njem. Kal je priznal, da se počuti nekoliko odrinjenega; občutek ima, da se ga hoče guru znebiti. Dr. Madež je izjavil, da sam ni nič bolj odgovoren za Kalovo negotovost v odnosu do njega, kot je odgovoren za njegovo negotovost, ko ga je prosil za supervizijo.

Vendar se Kal ni dal ugnati. Rekel je, da se čuti oviranega, ker se mu zdi, da je vse manj časa z gurujem. Poočital mu je, da je tega dne zamudil njuno srečanje za pol ure. Dr. Madež mu je pojasnil, da ga je nek drugi vajenec predolgo zadržal. Kal je vztrajal, da ne bi bil tako razburjen, če ne bi guru zamudil tudi vseh treh zadnjih seans. Dr. Madež je odvrnil: »Kaj je v tebi, Kal, kar ustvarja tako jezo, kadar ne dobiš, kar bi rad?« Kal: »Oprostite, dr. Madež, mislim, da ni z menoj nič narobe, če me vznemirjajo vaše zamude in če si želim od vas več supervizije.« Nato je guru zaključil, da s Kalom ne bo mogel več delati, če bo ta nadaljeval s svojim obrambnim vedenjem. In ko je hotel Kal še nekaj ugovarjati, ga je odpustil z besedami: »Zdaj si čisto iz sebe. Rabiš nekaj časa, da se malo ohladiš in razmisliš o tem, kar sem ti rekel. Z delom bova nadaljevala, ko boš bolj razumen in ko boš razumel svojo odgovornost pri tem. Zbogom.«

Kal je zapustil guruja zmeden in jezen, vendar si je vzel k srcu njegov opomin, naj preučuje svoje vedenje. Še vedno se ni počutil usposobljenega za to, kar so vaščani pričakovali od njega. Čas se mu je sicer iztekal in vedel je, da se bo kmalu moral vrniti, pa če se bo počutil pripravljenega ali ne. Morda mu bo četrti vrh nudil nekaj dodatne pomoči ali pa vsaj samozavesti, ki jo je iskal.

Ko se je začel vzpenjati na goro, je srečal tujca, kar ni bilo neobičajno, kajti mnogo vajencev je plezalo na vrh. Predstavil se mu je in tujec je predlagal, da lahko združita sile, ko že plezata na isto goro. Tujcu je bila gora domača, zato je lahko pomagal pri plezanju. Kal mu je bil hvaležen za družbo po svojem dolgem osamljenem romanju in kmalu je spoznal, da v njegovi družbi uživa. Večinoma je tujec utiral pot, včasih pa sta hodila in se pogovarjala z ramo ob rami. Tujec je večkrat pokazal, kako se lotiti plezanja na težavnem terenu, vendar Kal nikoli ni čutil, da ga sopotnik podcenjuje ali spravlja v zadrego pri učenju. Očitno je bilo, da tujec goro bolje pozna od njega, zato mu je lahko dal potrebne informacije o

gori in o opaženih Kalovih spretnostih pri plezanju nanjo. Pomagal mu je spoznati njegove trdne in šibke točke. Prisluhnil je tudi Kalovim zamislilim in jih včasih uporabil.

Enkrat, ko sta se znašla na težavnem odseku, je tujec rekel Kalu: »Ta predel lahko preplezaš, ker si dobro pripravljen in si dovolj spreten. Moja kolena so šibka, zato bom napravil ovinek; srečava se na naslednjem počivališču.« Kal je bil vesel, da ga je plezalec opogumil narediti nekaj, česar sam ne bi zmožel. Drugič se je tujec ranil na ostri skali in zdelo se je, da ga je bolečina potrla. Kal mu je hitel pomagat s svojo zalogo za prvo pomoč, kar pa je tujec zavrnil, češ da bo to prvo pomoč mogoče sam potreboval. Tako je zase poskrbel kar sam.

Izlet na goro je bil prijeten. Kal je ugotovil, da si želi, da se ne bi nikdar končal. Spoznal je, da se je od svojega tovariša naučil marsikaj, česar se prej ni imel možnosti naučiti. Ni obvladal le mnogih spretnosti, ampak se je naučil tudi mnogih skrivnosti gore, kar mu bo prišlo prav, ko bo pomagal vaščanom. Spraševal se je, ali bi ga mogel katerikoli guru sploh kdaj naučiti toliko, kot ga je naučil ta sopotnik.

Čisto pod vrhom, v vzdušju, zelo podobnem tistemu v dolini, je stal skromen dom. Kal je domneval, da mora biti to gurujevo bivališče, saj drugega ni bilo videti. Obrnil se je k svojemu tovarišu, da bi ga vprašal, koliko ve o guruju, dr. Benjaminu Veščaku, in ni bil posebno presenečen, ko mu je njegov sopotnik odprl vrata in ga povabil noter z besedami: »Jaz sem Veščak. Le vstopi!«

Prevod strokovnega članka.